

Τα παιδιά του Θαλασσαετού (+βίντεο)

/ [Γενικά Θέματα](#)

Μια ομάδα παιδιών στη [Γαύδο](#)...

Κλάους: Και τώρα τι κάνουμε;

Νίκος: Πρέπει πρώτα να καταλάβουμε πού είμαστε... Μανώλη, πού πας;

Μανώλης: Να βρω στοιχεία.

Κωστής: Νομίζω πως είμαστε στη Γαύδο...

Νίκος: Κι εσύ πώς το ξέρεις;

Κλάους: Αν έβλεπες πόσα βιβλία διαβάζει ο Κωστής...

Νίκος: Λέγε λοιπόν, τι ξέρεις!

Κωστής: Η Γαύδος βρίσκεται 26 ναυτικά μίλια νότια της Κρήτης.

Μανώλης: Και σε τι μας βοηθάει;

Κλάους: Αυτό που βλέπουμε είναι η Κρήτη κι εμείς βρισκόμαστε στη Γαύδο.

Νίκος: Μα πώς φτάσαμε εδώ;

Ευτύχης: Δεν ξέρω πώς, αλλά έχει δίκιο ο Κωστής. Είμαστε στη Γαύδο.

Νίκος: Ούτε έργο επιστημονικής φαντασίας να ήταν!

Μανώλης: Κι εσύ πώς το ξέρεις;

Ευτύχης: Όταν έκανα το φυτολόγιό μου, βρήκα ονόματα κι ιδιότητες. Κι αυτά που βλέπουμε εδώ είναι χαρακτηριστικά της Γαύδου.

Γιάννης: Πάντως από πλευράς φυσικής, φαίνεται να στέκει.

Νίκος: Καλά, ρε παιδιά, θα μας τρελάνετε! Είμαστε ολομόναχοι εδώ κι έχετε δει όλα αυτά;

Κλάους: Αυτό δεν είναι το πρόπον, κατά το δάσκαλο;

Νίκος: Σωστά. Αναρωτιέμαι πού είναι;

Μανώλης: Κανείς μας δεν τον είδε.

Κωστής: Οι δάσκαλοι και το αόρατο...

Αλέξανδρος: Νομίζω ότι πρέπει να σκεφτούμε το πρόβλημα από την αρχή!

Ερμής: Και ποια είναι η αρχή;

Αλέξανδρος: Η ύπαρξή μας εδώ.

Κλάους: Αυτό σκεφτόμουν πριν λίγο...

Ερμής: Και;

Κλάους: Μοιάζει με άσκηση.

Νίκος: Και ποιο είναι το σενάριο;

Κωστής: Η ανακάλυψη της Γαύδου.

Ερμής: Και ποιος δίνει σημασία σ' ένα τόσο μικρό νησί;

Κωστής: Η ιστορία!

Ερμής: Τι θέλεις να πεις;

Κωστής: Όλοι πέρασαν από εδώ! Κι αν δεν πέρασαν, τους εξόρισαν...

Δέσποινα: Θυμάσαι το στίχο που μας έμαθε ο δάσκαλος;

Ερμής: Ποιον;

Δέσποινα: «Εξόριστε ποιητή, στον αιώνα σου, λέγε, τι βλέπεις;»

Μαρία: Ναι, ναι, το θυμάμαι.

Φιορέλα: Μήπως θέλει να δει τι βλέπουμε;

Άννα: Δεν είναι παράξενος αυτός ο τρόπος;

Ερμής: Όλοι οι δάσκαλοι είναι παράξενοι.

Αλέξανδρος: Ας υποθέσουμε ότι είναι αυτό λοιπόν, τι είδους άσκηση πρέπει να λύσουμε;

Νίκος: Δεν σας ξαφνιάζει κάτι;

Μανώλης: Τι πράγμα;

Νίκος: Τα χρώματα!

Μανώλης: Τι έχουν;

Νίκος: Μακριά από εμάς, δεν υπάρχουν!

Δέσποινα: Δεν το είχα προσέξει, αλλά τώρα που το λες...

Μαρία: Μα πώς είναι δυνατόν;

Φιορέλα: Σαν να είμαστε σε μία ασπρόμαυρη ταινία.

Άννα: Δεν βγάζω νόημα.

Κωστής: Κάπου διάβασα ότι...

Νίκος: Νομίζω πως δεν θα το αντέξω!

Κλάους: Περίμενε λίγο...

Κωστής: Μπορεί να μην είναι η πραγματικότητα.

Κλάους: Και τι να είναι;

Νίκος: Εδώ σε θέλω!

Κωστής: Βλέπουμε τις αναμνήσεις.

Κλάους: Ποιανού;

Αλέξανδρος: Του δασκάλου!

Ερμής: Δεν καταλαβαίνω! Δεν είναι τόσο γέρος!

Αλέξανδρος: Δεν λέει ότι το απλό δεν είναι απλοϊκό;

Μανώλης: Και να το λέει, εμείς τι κάνουμε τώρα;

Κωστής: Πρέπει να σκεφτούμε!

Γιάννης: Έχουν αλλάξει όλα τα δεδομένα.

Νίκος: Και τα φώτα...

Αλέξανδρος: Αν είναι αναμνήσεις... σε ποια εποχή ανήκουν;

Γιάννης: Υπάρχει μια λύση... Αλλά δεν ξέρω αν...

Δέσποινα: Πες μας...

Γιάννης: Νομίζω πως είναι η περίοδος της Μάχης...

Μαρία: Και ποια είναι η λύση;

Γιάννης: Είμαστε σ' ένα ζωντανό Μουσείο.

Νίκος: Πες μας ότι ο δάσκαλος μας έφερε σ' ένα μουσείο.

Μανώλης: Πραγματικά αν το έκανε αυτό, δεν υπάρχει!

Κωστής: Μπορεί και να έχεις δίκιο.

Μανώλης: Ότι δεν υπάρχει;

Γιάννης: Το κατάλαβα, το κατάλαβα: είμαστε μέσα σ' ένα ολόγραμμα.

Νίκος: Άλλο πάλι τούτο!

Κλάους: Άρα, θέλει να μας δείξει κάτι.

Μαρία: Ναι, αλλά τι;

Δέσποινα: Αν είναι πραγματικά η περίοδος της Μάχης...

Φιορέλα: Η οποία υπάρχει.

Άννα: Αλλά εμείς είπαμε ότι είμαστε κάτι που δεν υπάρχει.

Δέσποινα: Τότε εμείς είμαστε σ' ένα βιβλίο.

Νίκος: Δεν μπορώ να το πιστέψω...

Ερμής: Καλά, καλά, πες ότι είναι αλήθεια. Στο δια τούτα;

Κωστής: Πρέπει να βρούμε ποιο βιβλίο είναι...

Αλέξανδρος: Το βιβλίο υπάρχει αλλά το είχαν ξεχάσει. Αυτό είναι το μήνυμα του δασκάλου...

Γιάννης: Τώρα είναι λογικό ακόμα και το παράξενο...

Μανώλης: Θέλω να το διαβάσω κι εγώ.

Κωστής: Μόνο ένα μπορεί να είναι τότε.

Δέσποινα: Ναι, μόνο ένα.

Κωστής: The Sea Eagle!

Κλάους: **Είμαστε τα παιδιά του Θαλασσαετού!**

Το θεατρικό έργο «Τα παιδιά του Θαλασσαετού» γράφτηκε από τον Νίκο Λυγερό για τους μαθητές της Στ' τάξης του 1ου Δημοτικού Σχολείου του Πλακιά Κρήτης, μετά από παραγγελία του δασκάλου τους Κάτσιου Κωνσταντίνου, ο οποίος είναι και οργανοπαίχτης. Τα ονόματα των προσώπων είναι αληθινά.

© Ignitions 2006

Πηγή: nikos-lygeros-poihsh.blogspot.gr